

kompleks, hvis røde, med Vedbend og Gedeblad overgroede Mure havde mindet ham om et gammelt Herresæde; den mægtige Foredragssal, opbygget som en oldnordisk Hal med tavlet Træloft og udskaarne Bjælkehoveder; men frem for alt de firsindstyve unge, friske Bønderpiger, der denne Sommer var Skolens Elever, og den ejendommelige Undervisning, som førtes i Form af Sang, Foredrag, Oplæsning og daglige Bibelmoder, hvortil Egnens Befolkning hver Aften indfandt sig efter endt Arbejde, Husmændene i deres Uldskjortearmer, Haandværkerne i deres Arbejdsbluser, — alt havde fra den allerførste Dag opfyldt og begejstret ham. Ogsaa Befolkningens Hengivenhed for Højskoleforstanderen forstod han nu, efter at han havde set ham i hans rette Element, i hans Skole, hvor han med sin Stok stolprede om mellem Elever og Lærere som en Fader for dem alle, uddelende Opmuntringer, Kærtegn og milde Tilrettevisninger overalt. Navnlig begreb han denne Mands mærkelige Magt over de unges Sind, da han første Gang saae ham staa paa en Talerstol, saa fuld af ungdommelig Begejstring, saa varm i sin Tro, saa henreven af sine Følelser, at Taarerne stod ham i de lysebrune Øjne, mens han talte med vidt udbredte Arme, som om han i sin Næstekærlighed vilde trykke den hele Menneskehed til sit Hjerte.

Dagen efter Emanuels Ankomst havde der været afholdt et stort Folkemøde paa Skolen, hvor han var optraadt som Hovedtaleren med et religiøst Foredrag om Guds Børn og Kristi Efterfølgere, i hvilket han betonedede, at man kun med Sandhed kunde kalde sig det første, naar man af al sin Evne søgte at blive det sidste. De paafølgende Dage havde han sammen med Forstanderen gæstet forskellige Vennekredse rundt om i Nabolaget, og alle vegne var han bleven modtaget med Henrykkelse og havde faaet mange ny Venner, saa den hele Rejse efterhaanden havde faaet Karakteren af et formeligt Triumftog.